

En toen brak er een oorlog uit, nota bene bijna in onze achtertuin!

Wat ga je dan doen? Je wilt van alles... Maar hoe en waar te beginnen... we hebben collega's en familie in Oekraïne wonen.....

Dat alles vroegen wij ons bij Tolsma-Grisnich ook af dus tijd voor actie! Na een inzamelingsactie waarbij de hulpgoederen naar de fam. Nammensma werd gestuurd werd er een ander plan gesmeed.

Onze Oekraïense collega's gaven aan dat de veiligheid van hun gezinnen in gevaar kwam en een onderkomen in Nederland was en is nog steeds wenselijk. Even een vliegticket naar Nederland boeken is niet mogelijk, maar hoe gaan we dan de gezinnen naar Nederland halen?

Globe Round (dorpsgenoot) kwam op ons pad, een particulier initiatief die inzamelingsacties organiseert, deze hulpgoederen o.a. naar Oekraïne brengt en in dit geval vluchtelingen mee terugneemt. Een perfecte match! Al snel werd een crew gevormd bestaande uit de zus van de organisator, collega's Jorrit, Nataliya, Silke en mijn persoon. Daar werden 2 buschauffeurs aan toegevoegd en de crew was compleet.

Op maandagochtend 4 april werd de bus volgeladen met hulpgoederen, wc papier, voedselpakketten, pampers, pallets uien, wortelen en aardappelen, noem maar op. Met een afgeladen bus werd de reis ingezet. Op het kaartje is de route te zien, een afstand van ruim 1600 km werd afgelegd. Daarvoor moesten wat grensovergangen worden gepasseerd en dat had wat voeten in aarde. Het feit dat je met hulpgoederen onder humanitair transport valt, maakt niet veel indruk op de grensbewakers. Het doet best wel wat met je als mannen met Kalasnikovs de bus betreden en je paspoort meenemen. En dachten wij even de benen te kunnen strekken na een non-stop reis van 21 uur, daar dachten zij duidelijk anders

over. We werden gesommeerd direct weer in de bus plaats te nemen, de bus moest o.a. gewogen worden en werd grondig geïnspecteerd, hetzelfde tafereel vond bij elke grensovergang plaats. Dankzij de inzet van onze Russisch/Oekraïense collega Nataliya verliep de grensovergang vervolgens "betrekkelijk" soepeltjes en na een onafgebroken reis van 23 uur waren we dinsdagochtend rond 09.00 uur in Uzhgorod. De hulpgoederen werden uitgeladen en er was eindelijk even tijd om de benen te strekken. Rare gewaarwording, een rondje lopen in oorlogsgebied. En wat een tegenstelling: werd onze collega herenigd met haar moeder, om haar mee te nemen naar Nederland, terwijl het gros van de passagiers (vluchtelingen) afscheid namen van hun familie. Schrijnende tafereel, hoe heeft het zover kunnen komen!? Gedachtes als zien zij elkaar ooit weer? gaan door je hoofd. Beter om daar niet te lang bij stil te staan. Voor nu is een verblijf in Nederland de beste optie voor hen.

We hadden ons ingesteld op een barre terugtocht en hielden er rekening mee dat we getraumatiseerde en/of gewonde mensen mee terug zouden nemen. Dat was niet het geval en omdat de communicatie echt een dingetje is verliep de terugreis redelijk rustig. De mensen zijn enorm dankbaar, er werd wat geslapen, broodjes gesmeerd, moeizaam gesprekken gevoerd en na een smakelijke stop bij de Mc waren de magen weer goed gevuld. Enkele passagiers werden in Hannover afgezet en ondergebracht en uiteindelijk werd woensdagochtend de Nederlandse grens weer bereikt waar in Almere een aantal passagiers werden opgevangen. Rond de middag werd de familie van onze mannelijke Oekraïense collega, ondergebracht op Urk. Wat een hartelijk ontvangst daar! Onze andere collega heeft haar moeder en diens partner in huis genomen.

Moe maar voldaan vertrokken wij richting huis naar onze families. Na een heerlijke douche en een goede nachtrust realiseerden we ons hoe bijzonder en zeker niet vanzelfsprekend het is dat er een thuis is dat op je wacht!

De vrouw van onze Oekraïense collega ontving binnen een week een BSN nummer, hun dochter zat een week later op school. Maar door allerlei formaliteiten duurde het een aantal weken voordat ze echt aan de slag kon. Inmiddels is ze een aantal maanden werkzaam voor ons. Een hele fijne collega die van aanpakken weet! Op de eerste maandag van de maand worden hier in Nederland de sirenes getest. Ondanks dat het was aangekondigd deed haar eerste ervaring hiermee haar ineenkrimpen en herinneringen van de eerste bombardementen op Kiev kwamen bij haar naar boven.

In de zomervakantie is ze met de trein via Polen even herenigd geweest met haar man in Kiev. Tijdens dit bezoek heeft zij meerdere malen in de schuilkelder ondergedoken gezeten en dus toch weer terug naar het veilige Nederland! Dat klinkt heel simpel maar heeft echt heel wat voeten in aarde. Nataliya heeft haar moeder een nieuw thuis gegeven maar is dit voor onbepaalde of bepaalde tijd?

En dachten we allemaal, incl. onze Oekraïense gasten, dat de opvang aanvankelijk voor een aantal maanden zou zijn, niets blijkt minder waar te zijn.

Er staat hen een barre winter te wachten niet alleen in Kiev maar in heel Oekraïne, water en elektriciteit is er niet of nauwelijks en daarnaast constante dreiging van bombardementen.

Men is enorm strijdbaar, maar hoelang houden zij dit vol? Af en toe stellen we onszelf de vraag: hebben wij er goed aangedaan om ze naar Nederland te halen? Maar dit wordt onmiddellijk weerlegd door onze Oekraïense gasten. En toch is 1 ding zeker: oorlog of geen oorlog in maart keert het gezin van onze Oekraïense collega definitief terug naar Oekraïne, want hoelang gaat deze oorlog nog duren?

Wijkagent

Mervin Wigbels, 06-23060176
mervin.wigbels@politie.nl

Wijkconsulent Mercatus

Jan Zuidema, 0527-653506 of
06-15014510
j.zuidema@mercatus.nl
www.mercatus.nl

Buurtwerker

Joukje de Groot-Faber, 06-83524418
joukje.de.groot@carrefour.nu

We Helpen Marknesse

Met je handen in het haar vanwege een klusje in en om het huis twijfel niet. Stuur dan een mail naar wehelpenmarknesse@gmail.com of bel/af naar 06-23145332 of 06-45539425 (Betty Verheij en Johan Weijers) Bij hen kunt u zich ook aanmelden als vrijwilliger.

